

Chương 25

Haz-mat. Cách mặt đất 50 mét.

Vittoria Vetra chói với, suýt nữa ngã vào máy quét vông mạc.

Cô thấy người Mỹ kia lao tới ôm lấy và đỡ cho cô khỏi ngã. Dưới sàn nhà, ngay cạnh chân Vittoria, mắt của cha đang nhìn trùng trùng. Cô gái thấy hai lá phổi bông chốc cạn sạch dưỡng khí. Hẳn đã móc mắt của cha! Mọi thứ xung quanh Vittoria quay cuồng.

Kohler cho xe lăn đến sát bên cô, và nói điều gì đó. Còn Langdon thì dẫn cô đi. Như người mộng du, cô gái thấy mình đang nhìn vào máy quét vông mạc. Rồi tiếng bíp vang lên.

Cánh cửa mở ra.

Dù vẫn thấy con mắt của cha như đang trùng trùng nhìn vào tận đáy tim mình, Vittoria biết ngay rằng một điều khác nữa, kinh khủng hơn thế nhiều, đang đợi sẵn ở trong phòng.

Hốt hoảng đưa mắt quan sát một lượt khắp phòng, cô gái nhận ra một cơn ác mộng nữa đã bắt đầu. Trước mắt cô, bụi sặc duy nhất trong phòng hoàn toàn trống không.

Cái hộp đã biến mất. Chúng móc mắt cha để đánh cắp cái hộp. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Vittoria chưa thể xác định hết được những hậu quả hãi hùng của sự kiện này. Gậy ông lại đập lưng ông. Mẫu vật nhằm chứng minh rằng phản vật chất là nguồn năng lượng an toàn và có khả năng tồn tại đã bị đánh cắp. Làm gì có ai biết đến sự tồn tại của mẫu vật này! Nhưng làm sao có thể phủ nhận được sự thực đang bày ra trước mắt. Có kẻ đã biết điều bí mật này. Vittoria không thể hình dung nổi kẻ đó là ai. Kể cả Kohler, người biết tất cả mọi chuyện ở CERN, cũng không được biết một tí gì về công trình này.

- Cha cô đã chết. Đã bị sát hại bởi chính tài năng của ông ấy.

Đau đớn vì mất đi người cha yêu dấu Vittoria đồng thời còn bị giày vò bởi một tâm trạng khác đáng sợ hơn nhiều nỗi đau mất cha. Vò xé trong lòng. Nghiền nát tâm can. Cảm giác tội lỗi. Cảm giác ân hận. Vittoria biết rằng chính cô là người đã thuyết phục cha tạo ra mẫu vật này, trong khi cha không hề muốn. Và giờ thì chính vì mẫu vật này mà cha bị sát hại.

Một phần tư gram...

Giống như bất cứ thành tựu nào khác của khoa học kỹ thuật - pháo, thuốc súng hay động cơ đốt trong - phản vật chất sẽ trở thành công cụ giết người cực kỳ nguy hiểm nếu rơi vào tay kẻ xấu. Phản vật chất là một loại vũ khí giết người hàng loạt, có sức công phá lớn kinh khủng, và không gì ngăn chặn được. Một khi bị tháo khỏi bọc sặc tại CERN, chiếc hộp sẽ đếm ngược thời gian, không thể ngăn lại được.

Và khi khoảng thời gian ấy chấm dứt thì...

Một luồng sáng chói loà. Một tiếng nổ vang rền. Tất cả mọi thứ sẽ trở thành tro bụi. Một luồng chớp lóe lên... và một cái hố khổng lồ, trống hoác.

Nghĩ đến chuyện tài năng và nhân cách đức độ của cha bị biến thành một loại vũ khí huỷ diệt hàng loạt, Vittoria đau đến xé lòng. Phản vật chất là thứ vũ khí khủng bố ghê rợn chưa từng thấy. Nó không chứa kim loại để có thể tìm được bằng máy dò, không có hoá chất để có thể dùng đến chọ nghiệp vụ, và cũng không có ngòi nổ để tháo nếu nhà chức trách xác định được vị trí của nó. Đồng hồ đếm ngược đã bắt đầu hoạt động...

Chẳng biết làm gì khác, Langdon rút khăn tay ra, phủ lên con mắt của Leonardo Vetra vẫn nằm nguyên lên sàn. Vittoria đang đứng ngay ở cửa phòng Haz-mat trong tâm trạng trống rỗng, đau đớn và kinh hãi. Theo bản năng, anh định đến bên cô gái, nhưng bị Kohler ngăn lại.

- Ông Langdon này - Vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm, ông ta ra hiệu bảo Langdon tránh ra ngoài tầm nghe của cô gái. Langdon miễn cưỡng làm theo và để Vittoria đứng đó một mình. - Ông là chuyên gia, - Kohler thì thào. - Ông hãy cho tôi biết những thành viên khôn nạn của hội Illuminati sẽ dùng mẫu vật này làm gì.

Langdon cố tập trung suy nghĩ. Bất chấp những sự kiện khủng khiếp vừa xảy ra, phản ứng của anh vẫn đầy lí trí. Anh không chấp nhận về mặt học thuật. Kohler vẫn đang tiếp tục đoán già đoán non, những phỏng đoán hết sức phi lý.

- Hội Illuminati không còn tồn tại nữa, ông Kohler ạ. Tôi tin chắc chắn là thế. Hung thủ có thể là bất cứ kẻ nào - thậm chí có thể là một nhân viên của CERN, kẻ đó phát hiện ra công trình có tính đột phá này, và cho rằng dự án này quá nguy hiểm nên không muốn thấy nó được tiếp tục tiến hành.

Kohler có vẻ ngạc nhiên.

- Ông cho rằng đây là loại tội phạm có lương tâm sao, ông Langdon? Thật ngớ ngẩn. Bất kể là ai thì hung thủ cũng chỉ cần có một thứ mà thôi - mẫu phản vật chất. Và chắc chắn là hắn phải có kế hoạch từ trước.

- Ông muốn nói tới bọn khủng bố?
- Hiển nhiên rồi.
- Nhưng Illuminati không phải là một tổ chức khủng bố.
- Ông hãy làm cho Leonardo Vetra sống dậy mà nói với ông ấy điều đó!

Langdon không thể phủ nhận được sự thật hiển nhiên này.

Quả thực là hung thủ đã khắc biểu tượng của Illuminati lên người Leonardo Vetra. Dấu khắc nung này từ đâu ra? Nó có vẻ như một trò chơi hóc búa đối với những người muốn chuyên hướng điều tra sang những đối tượng nghi vấn khác. Nhất định phải có một cách lý giải khác.

Một lần nữa, Langdon buộc mình phải xem xét lại một giả thuyết mà ngay từ đầu anh đã thấy không hợp lý. Giả sử hội kín Illuminati vẫn còn hoạt động, và nếu đúng là Hội này ăn cắp phản vật chất, thì họ định làm gì? Mục tiêu của Illuminati là gì? Câu trả lời nảy ra ngay trong đầu anh. Nhưng Langdon lập tức gạt đi. Đúng là hội Illuminati đã xác định rõ ràng kẻ thù của họ là ai, nhưng kiểu tấn công khủng bố chống lại kẻ thù trên diện rộng thì không giống với tôn chỉ của họ. Cung cách này không giống Illuminati chút nào. Đúng, Illuminati đã từng giết người, nhưng là những cá nhân, sau khi đã suy xét thận trọng. Giết người hàng loạt có vẻ là kiểu hành động quá nặng tay so với Illuminati. Langdon chợt ngừng lại. Cũng có thể hội kín này đang thực hiện một mục đích vô cùng to lớn nào đó - phản vật chất, thành tựu chói lọi nhất của khoa học, đang được sử dụng để huỷ diệt...

Langdon thấy lập luận này phi lý và không thể chấp nhận được.

- Có lẽ là... - anh đột ngột lên tiếng, - Có một lời giải thích hợp lý hơn so với giả thuyết về khủng bố.

Kohler nhìn anh chằm chằm, rõ ràng là đang đợi câu trả lời.

Langdon cố sắp xếp những ý nghĩ trong đầu cho rành mạch. Hội Illuminati luôn sử dụng sức mạnh to lớn của họ thông qua các phương tiện tài chính. Họ kiểm soát các nhà băng, sở hữu hàng đồng vàng, thậm chí người ta còn đồn đại rằng họ đang nắm giữ viên ngọc quý giá nhất trên thế giới - viên kim cương ánh sáng, một viên kim cương khổng lồ không tì vết.

- Tiền, - Langdon nói - Phản vật chất có thể bị đánh cắp chỉ vì tiền.

Kohler nhìn anh vẻ hoài nghi.

- Chỉ vì tiền? Liệu có thể mang phản vật chất đến nơi nào để mà bán đây?

- Không phải mẫu vật, - Langdon phản bác. - Mà là công nghệ. Công nghệ phản vật chất mới là nguồn tiền vô tận. Có lẽ kẻ đó lấy cấp mẫu vật để phân tích và nghiên cứu.

- Giám điệp công nghiệp? Nhưng pin của chiếc hộp đó sẽ cạn trong vòng 24 tiếng. Những kẻ nghiên cứu sẽ nổ tung thành từng mảnh trước khi chúng phát hiện ra bất cứ điều gì.

- Chúng có thể nạp lại pin trước khi nó kịp nổ. Chúng cũng có thể tạo bụi sạch tương thích như ở CERN.

- Trong vòng 24 tiếng sao? - Kohler tỏ vẻ thách thức. - Kể cả trong trường hợp chúng đánh cắp được cơ chế hoạt động thì một bụi sạch như vậy cũng phải mất hàng tháng mới chế tạo được, chứ đừng nói hàng giờ!

- Ông ấy nói đúng đấy. - Vittoria yếu ớt lên tiếng.

Cả hai người đàn ông cùng quay lại. Vittoria đang tiến về phía họ dáng đi cũng run rẩy, hết như giọng nói.

- Ông ấy nói đúng đấy... Không ai có thể chế tạo được một cái đế sạch trong vòng 24 giờ. Riêng khâu chế tạo giao diện cũng đã mất vài tuần. Bộ lọc từ thông, dây cuộn phụ, hợp kim làm mát, tất cả phải được điều chỉnh cho phù hợp với từng mức năng lượng cụ thể.

Langdon nhú mày. Vấn đề đã rõ ràng. Bẫy phản vật chất không phải là thứ người ta chỉ cần nhét phích vào ổ cắm là xong. Một khi bị đưa ra khỏi CERNT chiếc hộp sẽ lập tức bắt đầu cuộc hành trình kéo dài 24 giờ để đi tới hủy diệt.

Tức là chỉ còn lại một kết luận duy nhất, một kết luận thật đáng sợ.

- Chúng ta phải gọi cho Interpol, - Vittoria nói, cảm tưởng như giọng nói vừa vang lên không phải là của chính mình. - Chúng ta phải gọi cho chính quyền ngay lập tức.

Kohler lắc đầu:

- Không thể được.

Cô gái sững sờ:

- Không ư? Thế nghĩa là sao?

- Hai cha con nhà cô đã đẩy tôi vào một linh thể vô cùng khó xử.

- Thừa giám đốc, chúng ta thực sự cần trợ giúp. Chúng ta phải tìm lại bảy phần vật chất và đặt nó trở lại bụi sạch trước khi thương vong xảy ra. Chúng ta phải có trách nhiệm chứ?

- Chúng ta có trách nhiệm phải suy nghĩ, - Kohler nói, giọng đanh lại. - Chuyện này có thể gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng cho CERN.

- Giám đốc lo lắng cho danh tiếng của CERN? Ông có biết rằng cái hộp đó có thể gây ra chuyện gì cho cả một khu đô thị không? Nó có sức công phá trong vòng bán kính 800 mét! Chín toà nhà cao tầng!

- Đáng lẽ cô và cha cô nên cân nhắc kỹ càng trước khi tạo ra mẫu vật đó.

Vittoria cảm thấy như bị đâm thẳng vào tim:

- Nhưng... chúng tôi đã tiến hành mọi biện pháp đề phòng rồi mà.

- Rõ ràng là như thế vẫn chưa đủ.

- Nhưng không ai biết về phần vật chất cả. - Rồi cô gái lập tức nhận ra rằng lập luận của mình thật ngớ ngẩn - ... Đương nhiên phải có người biết. Một kẻ nào đó đã biết.

Vittoria không nói với ai cả. Chỉ còn hai cách giải thích. Một là cha cô đã nói với một người nào đó mà ông tin cậy, và chưa kịp cho Vittoria biết; mà điều này thì rất vô lí, vì cha cô đã thề giữ bí mật. Hai là cả hai cha con bị theo dõi. Có lẽ trên điện thoại chẳng? Vittoria nhớ lại đã vài lần cô nói chuyện với cha trên điện thoại khi đi xa. Liệu mình có để lộ ra điều gì không nhỉ? Có thể lắm. Lại còn thư điện tử nữa chứ. Nhưng cả hai cha con đều kín đáo đúng không nhỉ? Hay tại hệ thống an ninh của CERN? Hay là họ đã bí mật theo dõi? Nhưng tất cả đều đã trở nên vô nghĩa.

- Cái gì đến đã đến rồi. Cha đã bị sát hại.

Suy nghĩ đó nhắc cô gái nhớ rằng cần phải hành động ngay lập tức Vittoria rút điện thoại ra khỏi túi ra.

Kohler lao tới chỗ Vittoria, ho như xé phổi, mắt lóe lửa:

- Cô định gọi... ai thế?

- Tổng đài của CERN. Họ sẽ nối máy với Interpol.

- Cô phải suy nghĩ đã chứ! - Kohler gằn như nghẹn thở, chiếc xe lăn của ông ta dừng phắt lại ngay trước mặt Vittoria. - Sao cô lại ngây thơ đến thế nhỉ! Cái

hộp đó bây giờ có thể ở bất cứ chỗ nào trên trái đất này. Không một cơ quan tình báo nào trên thế giới có thể huy động kịp người để tìm ra nó.

- Vậy ta không làm gì hay sao? - Vittoria thấy hơi ân hận vì thách thức một người trong tình trạng sức khỏe yếu ớt như vậy, nhưng hôm nay ông giám đốc đã đổi khác hoàn toàn khiến cô không còn nhận ra ông ta nữa.

- Việc cần làm bây giờ là phải hành động một cách thông minh - Kohler nói - Chúng ta không thể mạo hiểm danh tiếng của CERN bằng cách lôi các cơ quan chức năng vào cuộc một cách vô ích. Giờ chưa được làm thế. Phải cân nhắc cho kỹ rồi mới được hành động.

Vittoria thấy lập luận của Kohler cũng phần nào có lí. Nhưng trong lôgic của Kohler không hề có chút đạo đức nào hết. Cha cô đã sống cả một đời đức độ - thái độ cẩn trọng trong khoa học, ý thức trách nhiệm, niềm tin vững chắc vào bản chất tốt đẹp của mỗi con người. Vittoria cũng tin vào những điều đó, nhưng cô nhìn nhận vấn đề theo quan điểm của thuyết nhân quả nghiệp báo. Quay lưng về phía Kohler, cô gái bật điện thoại.

- Tôi không cho phép cô làm thế! - Ông ta kêu lên.

- Cứ thử ngăn tôi xem.

Kohler chẳng thềm nhúc nhích.

Ngay lập tức, Vittoria hiểu ra. Ở títt sâu dưới lòng đất thế này, điện thoại không bắt được sóng.

Cô gái tức giận lao về phía thang máy.